

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-270/19-4

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda Sanje Štefan, predsjednice vijeća, dr. sc. Sanje Otočan i Ljiljane Karlovčan-Đurović, članica vijeća te sudskog savjetnika Tomislava Jukića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa [redacted] dipl. iur., protiv tužene Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Roberta Frangeša Mihanovića 9 i 10, Zagreb, koju zastupa [redacted] radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 19. prosinca 2019.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/15-11/603, urbroj: 376-05-3-19-9 od 4. travnja 2019.

II. Ova presuda će se objaviti u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem od 4. travnja 2019. se pod točkom I. izreke utvrđuje da je Hrvatski Telekom d.d. (dalje: HT) infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama koje se na dan donošenja tog rješenja nalaze u vlasništvu/suvlasništvu Općine Desinić prema evidenciji Općinskog suda u Zlataru, Zemljišno-knjižni odjel Krapina, dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastru – javnoj aplikaciji, na kojima HT ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta broj 29/2017 (dalje: Elaborat), a koje nekretnine koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravlanje i održavanje svoje EKI. Elaborat je u dijelu o količini, vrsti i prostornom položaju EKI sastavni dio tog rješenja.

U točki II. izreke osporenog rješenja se utvrđuje količina i vrsta EKI, a u točki III. izreke se utvrđuje godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnina iz navedenog rješenja, u skladu s podacima navedenim u Elaboratu i vrsti zemljišta navedenoj u evidenciji

Zemljišno-knjižnog odjela Krapina ili podredno Odjelu za katastar nekretnina Krapina, dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, uz primjenu iznosa naknada i načina obračuna određenima u članku 6. i 7. stavcima 1., 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta („Narodne novine“, 152/11., 151/14. i 95/17. – dalje: Pravilnik).

Prema točki IV. izreke se utvrđuje da Općina Desinić ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta za nekretnine iz navedenog rješenja od 22. prosinca 2015., a u točki V. izreke se obvezuje HT da u roku od 8 dana od primitka tog rješenja napravi obračun godišnje naknade za pravo puta na temelju parametara iz tog rješenja te obračun sa svim podacima koji su primijenjeni dostavi Hrvatskoj regulatornoj agenciji za mrežne djelatnosti (dalje: HAKOM) i Općini Desinić.

Točkom VI. izreke se obvezuje HT u roku od 10 dana od primitka rješenja platiti Općini Desinić naknadu za pravo puta iz tog rješenja za prvu godinu i dostaviti dokaz o uplati naknade, a svaka sljedeća godišnja naknada za pravo puta se plaća u roku od 8 dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena.

U točki VII. izreke se obvezuje Općina Desinić omogućiti HT-u ostvarivanje prava puta na nekretninama iz tog rješenja.

Protiv navedenog rješenja tužitelj je podnio upravnu tužbu kojom traži poništenje rješenja tuženice (članak 22. stavak 2. točka 1. Zakona o upravnim sporovima - „Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17. - dalje: ZUS).

Tužitelj u tužbi u bitnom navodi razloge zbog kojih osporeno rješenje smatra nezakonitim, odnosno zbog povrede pravila postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te pogrešne primjene materijalnog prava. Prije svega ističe da je nadležnost HAKOM-a propisana odredbom članka 12. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“ 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17., dalje: ZEK) i da se ne može prenijeti na stranke u postupku što je HAKOM u osporenom rješenju upravo učinio prenijevši nadležnost donošenja odluke o visini naknade za pravo puta na tužitelja kao infrastrukturnog operatora. Pri tome se poziva na odredbu članka 5. stavka 4. Pravilnika koja propisuje da će HAKOM za razdoblje od zaprimanja zahtjeva rješenjem utvrditi infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na nekretninama iz stavka 1. te visinu godišnje naknade za pravo puta.

Uz to se poziva i na odredbu članka 17. stavka 1. i 2. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ 47/09., dalje: ZUP), pa ukazujući na pobliže opisane povrede pravila upravnog postupka, pri čemu se tužitelj poziva i na pobliže navedene presude Visokog upravnog suda Republike Hrvatske. Predlaže da se usvoji tužbeni zahtjev i poništi rješenje tuženice u cijelosti i predmet vrati tuženici na ponovni postupak.

Tuženica u odgovoru na tužbu ističe razloge zbog kojih tužbene navode smatra u cijelosti neosnovanima, a navodi i niz presuda Visokog upravnog suda u kojima je izraženo stajalište kojeg se u potpunosti pridržavala.

Također osporava da je na tužitelja prenijela svoju nadležnost za utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općem dobru i nekretninama drugih osoba te utvrđivanje visine naknade za pravo puta, odnosno tvrdi da je u osporenom rješenju točno i precizno odredila parametre.

Dodaje i druge razloge zbog kojih smatra da postoji obveza tužitelja da dostavi obračun godišnje naknade za pravo puta tuženici i zainteresiranoj osobi na temelju parametara koji su utvrđeni u osporenom rješenju, a posebno se osvrće na zakonsku regulativu prava puta, uz zaključak da je riječ o zakonskom ograničenju prava vlasništva u korist infrastrukturnog operatora (tužitelja) i to ex lege na temelju ZEK-a, s time da je

infrastrukturni operator obvezan plaćati upravitelju općeg dobra ili vlasniku nekretnine naknadu za pravo puta, a upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine je obvezan infrastrukturnom operatoru omogućiti ostvarivanje prava puta.

Tuženica se u prilog svojih tvrdnji poziva na pobliže navedene presude Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, a iz stajališta navedenih u tim odlukama proizlazi da je pravilno utvrđen infrastrukturni operator. Dodaje da je HT izvršio obračun godišnje naknade za pravo puta upravo na temelju parametara za obračun godišnje naknade za pravo puta utvrđenih tijekom postupka navedenih u rješenju tuženice.

Slijedom toga smatra da je osporeno rješenje zakonito i pravilno pa predlaže ovom Sudu da tužbu odbije kao neosnovanu.

Zainteresirana osoba Općina Desinić, iako uredno pozvana, nije dostavila odgovor na tužbu.

U dokaznom postupku Sud je uzeo u obzir činjenice utvrđene u postupku donošenja osporene odluke te izvršio uvid u dokumentaciju koja prileži spisu tuženice (članak 33. stavak 2. ZUS-a).

Na temelju razmatranja svih pravnih i činjeničnih pitanja u skladu s člankom 55. stavkom 3. ZUS-a, Sud je utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Osporeno rješenje je tuženica donijela na zahtjev zainteresirane Općine Desinić za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu koja je izgrađena na nekretninama u vlasništvu zainteresirane kao i da se utvrdi visina naknade prava puta za istu.

Odredba članka 12. stavka 1. točke 11. ZEK-a propisuje nadležnost tuženice za utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općem dobru i nekretninama drugih osoba te utvrđivanje visine naknade za pravo puta.

Člankom 29. ZEK-a, u stavku 1. je propisano da se za pravo puta na općem dobru i na nekretninama iz članka 27. stavka 1. tog zakona, plaća naknada za pravo puta iz članka 28., a izračun i visina naknade te način plaćanja naknade propisuju se Pravilnikom koji donosi Vijeće Agencije, pri čemu visina naknade mora predstavljati pravičan razmjer između prava vlasnika nekretnina i interesa operatora elektroničkih komunikacijskih usluga te javnog interesa za razvoj tržišta elektroničkih komunikacija. Prema stavku 2. tog članka, naknada za opće dobro i nekretnine u vlasništvu Republike Hrvatske te jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave plaća se godišnje, po četvornom metru zemljišta koje se upotrebljava za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu iz članka 27. stavka 5. tog Zakona, a utvrđuje se jednoznačno za pojedinu vrstu nekretnina ili za opće dobro, na cijelom području Republike Hrvatske.

Prema ocjeni ovog Suda, tuženica donošenjem rješenja kojim je odredila parametre za utvrđivanje visine naknade za pravo puta, nije povrijedila pravila o stvarnoj nadležnosti i nije prenijela nadležnost na tužitelja, koji je stranka u postupku. Stoga je neosnovan tužiteljev prigovor povrede odredbe članka 12. ZEK-a u vezi s člankom 17. stavkom 1. i 2. ZUP-a.

U provedenom postupku su za rješenje ove upravne stvari utvrđene odlučne činjenice koje među strankama nisu sporne, već je za tužitelja sporno može li tuženica utvrđivanje visine naknade za pravo puta prenijeti na tužitelja i je li time postupila protivno odredbama ZUP-a o stvarnoj nadležnosti, već je protivno stavu tužitelja, u okviru svoje zakonske ovlasti, izrekom osporenog rješenja pravilno riješila ovu upravnu stvar. Naime, u izreci osporenog rješenja dani su jasni i određeni parametri za određivanje visine naknade za pravo puta za nekretnine koje su predmet ovog postupka, a koji proizlaze iz priloga koji su sastavni dio rješenja i jasnih odredbi članka 7. stavaka 2., 3. i 4. Pravilnika.

Prema navedenom članku Pravilnika visina naknade za pravo puta se izračunava prema površini zemljišta koje se koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje EKI. Tužitelj, nesporno, raspolaže s podacima o površinama zemljišta potrebnim za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje EKI, za koje je dužan plaćati naknadu, a koje su unesene u Elaborat, koji je sam izradio. Elaborat je sastavni dio osporenog rješenja, a odredbe članka 7. stavaka 2., 3. i 4. Pravilnika daju formulu za izračun svake od površina za koje se plaća naknada.

Iz naprijed navedenog slijedi da osporeno rješenje sadrži nesporno utvrđene nekretnine na kojima se nalazi EKI, a Elaborat, koji je sastavni dio rješenja, sadrži površine za koje se plaća naknada, dok je formula za izračun dana u podzakonskom propisu.

Slijedom navedenog ocjena je ovog Suda da u ovoj upravnoj stvari, s obzirom na narav i vrstu odluke kojom se utvrđuje infrastrukturni operator i utvrđuje naknada za pravo puta za korištenje EKI na nekretninama kojima upravlja ili su u vlasništvu zainteresirane osobe, sadržaj izreke osporenog rješenja ima sve elemente na temelju kojih se može utvrditi visina naknade. Stoga osporeno rješenje nije protivno odredbi članka 98. stavka 3. ZUP-a o sadržaju izreke i dostatno određenom izrekom tog rješenja nije povrijeđena odredba članka 12. ZEK-a, a niti odredbe članka 17. stavaka 1. i 2. ZUP-a.

Uz sve navedeno se dodaje da je na sjednici svih sudaca ovog Suda održanoj 17. rujna 2019. donesen Zaključak prema kojem u primjeni članaka 27. i 28. ZEK-a, HAKOM može rješenjem utvrditi sve parametre za utvrđivanje visine naknade za pravo puta prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta koji je sastavni dio rješenja.

Slijedom navedenog je na temelju odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a, odlučeno kao u izreci ove presude i odbijen tužbeni zahtjev.

Odluka o objavi presude u „Narodnim novinama“ temelji se na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu, 19. prosinca 2019.

Predsjednica vijeća
Sanja Štefan, v.r.

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	17.2.2020. 10:20:59		
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.		
034-67/19-01/44	376-08		
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.	
437-20-3	Spis	0	

Za točnost otpavka - ovlaštenik službenik

